

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.305 van 25 januari 1999
in de zaak A. 67.457/X-6194.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 5 februari 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 30 november 1995 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij zijn beroep tegen de weigering van de Commissaris-generaal om hem als vluchteling te erkennen onontvankelijk wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 30 maart 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 22 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat XXX, van Macedonische nationaliteit, op 27 juli 1991 in België aankomt en op 31 juli 1991 de status van vluchteling aanvraagt; dat zijn aanvraag op 22 mei 1995 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt verworpen; dat deze beslissing op 24 mei 1995 ter kennis van betrokkene wordt gebracht; dat op 11 september 1995 verzoeker bevel krijgt het grondgebied van het Rijk uiterlijk op 10 oktober 1995 te verlaten; dat verzoeker op 26 september 1995 tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal beroep aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en ter rechtvaardiging van de laattijdigheid van het beroep de nalatigheid van zijn raadsman inroept; dat op 10 oktober 1995 de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer beslist dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat op de zitting van 27 november 1995 verzoeker wordt gehoord; dat op 30 november 1995 de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer

van de Vaste Beroepscommissie de thans bestreden beslissing neemt, waarbij het beroep onontvankelijk wordt verklaard; dat deze beslissing steunt op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant kennis kon nemen van de weergave van de door hem ingeroepen feiten en middelen in de bestreden beslissing en de motieven waarom zijn vraag tot erkenning van hoedanigheid van vluchteling niet kon worden ingewilligd;

Overwegende dat luidens artikel 57/11 van de wet van 15 december 1980, een beroep moet worden ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht;

Overwegende dat de kennisgeving geschiedt op het ogenblik waarop de brief wordt aangeboden op het dienende adres (Cass., 16 september 1991, Rechtskundig Weekblad 1991-92, 885-886; Raad van State arrest Josse nr. 23.342 van 8 juni 1983, Raad van State arrest Van Cayzeele nr. 14.949 van 14 oktober 1971; Arbeidshof Gent 22 januari 1974, Rechtskundig Weekblad 1974-75, 677-679);

Overwegende dat de op 22 mei 1995 aangetekend verzonden beslissing van dezelfde datum voor ontvangst ervan werd afgetekend na aanbieding ervan;

Overwegende dat de laatste dag van de termijn waarbinnen rechtsgeldig beroep kon aangetekend worden derhalve 6 juni 1995 was en het verzoekschrift tot beroep van appellant aan de Vaste Beroepscommissie slechts werd overgemaakt op 26 september 1995 tegen ontvangstbewijs ervoor afgeleverd aan appellant;

Overwegende dat het op 26 september 1995 ingediende beroep derhalve laattijdig is,"

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending van artikel 57/11 van de wet van 15 december 1980 aanvoert, doordat de beroepstermijn "niet op straffe van nietigheid noch op straffe van onontvankelijkheid van het beroep is voorgeschreven", dat "indien de laattijdigheid kan gerechtvaardigd worden en buiten proportie is tot het gevaar dat de betrokkene loopt, het beroep onvankelijk dient verklaard te worden", dat de laattijdigheid gerechtvaardigd kan worden doordat verzoeker "immers opdracht had gegeven aan zijn toenmalige raadsman om beroep aan te tekenen

doch deze nagelaten heeft dit tijdig te doen", dat hij slechts op 26 september 1995 heeft vernomen dat zijn toenmalige raadsman geen beroep had ingesteld en hij alsdan onmiddellijk zelf beroep aantekende, dat de laattijdigheid buiten proportie is tot het gevaar dat hij loopt, daar hij in Macedonië omwille van zijn Albanese afkomst en van het feit dat hij wordt verdacht van diefstal van legervrachtwagens geladen met wapens, vreest zijn leven, minstens zijn vrijheid te verliezen, dat hij over de diefstal ontelbare keren werd ondervraagd, mishandeld en reeds drie maanden gevangenschap onderging;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de nalatigheid van de advocaat niet bewezen is, noch geloofwaardig wordt gemaakt, dat de termijnen om een rechtsmiddel aan te wenden voorgeschreven zijn op straffe van verval en dat er dienvolgens geen uitdrukkelijke wetsbepaling nodig is om tot de onontvankelijkheid van het beroep te kunnen besluiten;

Overwegende dat de termijnen om beroep in te dienen bij een administratief rechtscollege zijn voorgeschreven op straffe van verval; dat artikel 57/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat het beroep moet worden ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht; dat op 24 mei 1995 de weigeringsbeslissing van 22 mei 1995 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter kennis werd gebracht van verzoeker; dat verzoeker pas op 26 september 1995, te weten vier maanden later, beroep aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat verzoeker in zijn beroepsverzoekschrift voor de Vaste

Beroepscommissie zelf stelt dat het beroep te laat is ingediend; dat verzoeker aldus niet betwist dat het beroep buiten de in artikel 57/11 van voornoemde wet voorgeschreven termijn van 15 dagen is ingediend; dat verzoeker in verband met het laattijdig indienen van zijn beroep de nalatigheid van zijn raadsman inroept; dat, evenwel, de fouten en tekortkomingen begaan door een advocaat moeten worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt en voor die partij geen geval van overmacht uitmaken; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van het verbod tot uitzetting, vervat in artikel 33, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, doordat in Macedonië zijn leven of vrijheid bedreigd wordt en dit op grond van zijn politieke overtuiging en het behoren tot een bepaalde sociale groep, nl. de Albanezen;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de ingeroepen verdragsbepaling geen toepassing vindt aangezien verzoeker niet als vluchteling is erkend;

Overwegende dat, met de verwerende partij, wordt vastgesteld dat het beginsel van het verbod tot uitzetting niet dienstig kan worden aangevoerd, daar verzoeker niet erkend is als vluchteling; dat bovendien het middel niet dienstig kan worden ingeroepen tegen een beslissing waarbij uitsluitend over de ontvankelijkheid van het tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal aangetekend beroep uitspraak werd gedaan; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert, doordat de Vaste Beroepscommissie er zich toe beperkt het beroep als onontvankelijk af te wijzen wegens laattijdigheid, zonder in te gaan op de door verzoeker opgeworpen rechtvaardigingsgrond, met name de nalatigheid van zijn voormalig advocaat om tijdig beroep in te stellen;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de bestreden beslissing naar behoren is gemotiveerd, door de loutere vaststelling dat het beroep laattijdig is ingesteld, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist;

Overwegende dat uit de analyse van het eerste middel reeds blijkt dat de verwerende partij niet behoefde in te gaan op de door verzoeker ingeroepen nalatigheid van diens voormalige advocaat aangezien de tekortkomingen van de advocaat in dit geval geen overmacht aantonen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van artikel 8 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, doordat de toepassing van deze bepaling enkel een mogelijkheid, doch geen verplichting inhoudt, zodat er minstens een belangenafweging moest worden gemaakt waarbij diende te worden nagegaan of de afwijzing wegens onontvankelijkheid niet buiten proportie staat met het gevaar dat verzoeker loopt; dat bovendien de Vaste Beroepscommissie had moeten motiveren waarom toepassing is gemaakt van voormeld artikel 8;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de gemachtigde bijzitter zijn bevoegdheid niet te buiten ging daar hij, wegens de niet-betwiste laattijdigheid van het beroep, de zaak onontvankelijk kon verklaren;

Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8 van het voormeld koninklijk besluit van 19 mei 1993 bepalen dat wanneer, na inzage van het verzoekschrift, blijkt dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is, de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter, het beroep zelf kunnen behandelen; dat in de beschikking van 10 oktober 1995 van de Vaste Beroepscommissie, die als bijlage bij de oproepingsbrief is gevoegd, toepassing is gemaakt van voornoemde wetsbepalingen omdat "na inzage van het verzoekschrift de indruk is ontstaan dat dit beroep overkomt als onontvankelijk, minstens kennelijk ongegrond"; dat geen enkele bepaling voorschrijft dat in de eindbeslissing uitdrukkelijk moet worden vermeld waarom voor een behandeling door een alleensprekend lid wordt gekozen; dat bovendien de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter als alleensprekend lid kunnen optreden; dat immers overeenkomstig artikel 8, vijfde lid, van voormelde wet van 19 mei 1993 de alleenzetelende rechter, indien hij beslist dat het beroep noch onontvankelijk noch kennelijk ongegrond is de zaak naar de algemene rol dient te verzenden voor de behandeling voor een drieledige kamer; dat de Vaste Beroepscommissie terecht van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt wegens de kennelijke laattijdigheid van het beroep; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel doet gelden dat de rechten van verdediging zijn geschonden, doordat hij in zijn beroepschrift aan de Vaste Beroepscommissie heeft meegedeeld dat hij zich tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet behoorlijk heeft kunnen uitdrukken daar hij twee dagen niet had kunnen slapen en de Vaste Beroepscommissie met dit gegeven geen rekening heeft gehouden, noch heeft gemotiveerd waarom er geen rekening is mee gehouden;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de grond van het beroep niet diende te worden onderzocht, aangezien het beroep niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het middel, dat de grond van de zaak raakt, niet dienend kan worden ingeroepen in het beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing die alleen over de ontvankelijkheid van de zaak uitspraak doet; dat het middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op vijftientwintig januari
1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

D. MOONS.